

Sygn. akt III PK 47/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik (przewodniczący)

SSN Zbigniew Myszka (sprawozdawca)

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z powództwa Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej w K.
przeciwko P. P.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 9 maja 2019 r.,
skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w L.
z dnia 22 listopada 2017 r., sygn. akt VIII Pa [...],

oddala skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w L. VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 22 listopada 2017 r. oddalił apelację pozwanego P. P. od wyroku Sądu Rejonowego w B. IV Wydziału Pracy dnia 9 maja 2016 r. zasądającego od pozwanego na rzecz powodowego Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej w K.

kwotę 17.573 zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz orzekającego o kosztach procesu.

W sprawie tej ustalono, że pozwany pracownik był zatrudniony w powodowym Gminnym Ośrodku Pomocy Społecznej w K. (GOSP) na podstawie umów o pracę od 1 stycznia 2009 r. do 24 października 2013 r. na stanowiskach: referenta, starszego referenta oraz inspektora. Jako starszy referent upoważniony był do przygotowywania decyzji administracyjnych dotyczących przyznawania świadczeń rodzinnych, świadczeń opiekuńczych i z funduszu alimentacyjnego. W okresie zatrudnienia pozwany wytworzył w systemie elektronicznym fałszywe dane fikcyjnych świadczeniobiorców, ich sfalsyfikowane daty urodzenia i numery PESEL i w ten sposób spowodował wypłaty świadczeń pieniężnych w łącznej wysokości 399.398 zł na rzecz fikcyjnych osób. Przelewy te były realizowane z rachunku powodowego GOPS na trzy numery kont bankowych, z których dwa należały do pozwanego, a jedno do jego kolegi, który część otrzymywanych pieniędzy przelewał na konto pozwanego, a część wypłacał ze swojego konta i miał przekazywać pozwanemu w gotówce. Przelewy na wskazane konta realizowała księgowa GOPS po merytorycznym zatwierdzeniu list wypłat przez pracownika ds. świadczeń rodzinnych i kierownika ośrodka.

Po wykryciu opisanego procederu kierownik powodowego GOPS złożył w Komendzie Powiatowej Policji w Ł. ustne zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa. Na tej podstawie Prokuratura Rejonowa w Ł. wszczęła w dniu 26 października 2013 r. śledztwo, w którym postawiła pozwanemu zarzuty karne. Pismem z 28 października 2013 r. kierownik GOPS w K. poinformował Wydział Polityki Społecznej [...] Urzędu Wojewódzkiego w L. o nadużyciach finansowych w powodowym Ośrodku.

W dniach 25 lutego 2014 r. i 6 marca 2014 r. pełnomocnik pozwanego zwrócił się do [...] Urzędu Wojewódzkiego z prośbą o podanie numeru konta bankowego, na które pozwany mógłby wpłacać kwoty pieniężne tytułem naprawienia szkody. W odpowiedzi [...] Urząd Wojewódzki poinformował, iż zadanie z zakresu wypłaty świadczeń rodzinnych jest zadaniem zleconym z zakresu administracji rządowej realizowanym przez gminę i finansowanym z budżetu państwa w formie dotacji celowych. Podkreślił, iż dotacja

w przedmiotowej sprawie została przyznana Gminie K., która następnie przekazała ją do GOPS realizującego zadania z zakresu świadczeń rodzinnych na podstawie stosownego upoważnienia. Dlatego zwrot dotacji na konto Wojewody [...] powinien nastąpić za pośrednictwem wymienionych podmiotów, a nie bezpośrednio od P. P.. Pełnomocnik pozwanego pismem z dnia 25 marca 2014 r. zwrócił się do GOPS w K. z prośbą o wskazanie numeru konta, na które pozwany mógłby wpłacać kwoty tytułem naprawienia wyrządzonej szkody. Pozwany dokonywał regularnych wpłat na wskazany rachunek, na który do 6 października 2015 r. wpłacił łącznie kwotę 46.870,00 zł, która została przekazana na konto Urzędu Gminy w K., a ten przekazał ją na konto [...] Urzędu Wojewódzkiego. W dniu 28 kwietnia 2014 r. wójt Gminy K. wezwał pozwanego do natychmiastowego zwrotu całości kwot wyprowadzonych z konta Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej w K..

W piśmie z 16 stycznia 2015 r. skierowanym do Sądu Okręgowego w L. IV Wydziału Karnego dyrektor Wydziału Polityki Społecznej [...] Urzędu Wojewódzkiego zwrócił się o precyzyjne oznaczenie w wyroku skazującym Wojewody [...] jako organu reprezentującego Skarb Państwa, na rzecz którego powinien być nałożony obowiązek naprawienia szkody przez sprawcę ujawnionych przestępstw, wskazując, że zadania z zakresu wypłat świadczeń rodzinnych należą do zakresu administracji rządowej i są realizowane przez gminę i finansowane z budżetu państwa z uzyskanych dotacji celowych. Na rozprawie karnej prokurator zgodnie z tym wnioskiem wniósł o ustalenie, że przestępstwo zostało popełnione przez jego sprawcę na szkodę Skarbu Państwa reprezentowanego przez Wojewodę [...] . Pozwany przyznał się do zarzucanych mu czynów i dobrowolnie poddał się karze. Wyrokiem z dnia 3 lutego 2015 r. Sąd Okręgowy w L. IV Wydział Karny uznał P. P., oskarżonego o to, że w okresie od 1 stycznia 2010 r. do dnia 24 października 2013 r., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia dla siebie korzyści majątkowej, będąc pracownikiem GOPS w K. za pomocą wprowadzania w błąd przełożonej oraz innych pracowników tej komórki organizacyjnej Urzędu Gminy w K., doprowadził ich do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Skarbu Państwa znacznej wartości w postaci pieniędzy w kwocie 399.398 zł, przez wytwarzanie w postaci elektronicznej fałszywej dokumentacji przyjmowania wniosków

oraz wypłacania powyższych świadczeń na rzecz fikcyjnych osób, które o tego rodzaju świadczenia nie ubiegały się albo wielokrotnego elektronicznego dokumentowania wypłacania określonym osobom wypłacania świadczeń na jednej podstawie prawnej i faktycznej oraz zaniechanie prowadzenia akt spraw w formie papierowej, przy czym przywłaszczył sobie kwoty fikcyjnie wypłaconych świadczeń przez przelanie ich na swoje rachunki bankowe i rachunek bankowy osoby trzeciej, przez co powstała szkoda w mieniu Skarbu Państwa w znacznej kwocie, tj. o czyn z art. 271 § 3 k.k. w zbiegu z art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 294 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k., za winnego zarzucanych mu czynów i skazał go na karę 4 lat pozbawienia wolności, warunkowo zawieszając jej wykonanie tytułem próby na okres 8 lat, karę grzywny w wymiarze 400 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 zł, oraz zastosował środki karne w postaci zakazu zajmowania stanowisk w administracji publicznej związanych z odpowiedzialnością materialną lub dysponowaniem środkami publicznymi na okres 8 lat, a na podstawie art. 46 § 1 k.k. nałożył obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem na rzecz Skarbu Państwa - Wojewody [...] w kwocie 353.378 zł.

W dniu 23 marca 2015 r., po kontroli przeprowadzonej w GOPS w dniach od 25 listopada 2013 r. do 17 października 2014 r. [...] Urząd Wojewódzki sporządził wystąpienie pokontrolne, w którym nakazał zwrot w ciągu 15 dni od dnia otrzymania zaleceń pokontrolnych dotacji pobranej w „nadmiernej” wysokości w kwocie 399.398 zł wraz z odsetkami jak dla zaległości podatkowych. Także Wojewoda [...] pismem z dnia 24 marca 2015 r. wezwał P. P. do uregulowania należności w wysokości 353.378 zł na podstawie prawomocnego wyroku karnego tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem, wskazując, że żadaną kwotę wezwany powinien wpłacić na rachunek [...] Urzędu Wojewódzkiego w L.. W konsekwencji pozwany zaprzestał dokonywania spłat na konto GOPS w K., które zaczął przekazywać na konto [...] Urzędu Wojewódzkiego.

W uzupełniającej procedurze dowodowej Sąd drugiej instancji ustalił, że decyzją z dnia 26 października 2015 r. Wojewoda [...] określił kwotę dotacji celowej podlegającej zwrotowi przez Gminę K. do budżetu państwa w wysokości 399.398 zł wobec pobrania jej w „nadmiernej” wysokości. Po rozpoznaniu odwołania Minister

Finansów decyzją z dnia 1 marca 2016 r. uchylił tę decyzję w części dotyczącej podstawy prawnej jej wydania i orzekł, że podstawę prawną żądania zwrotu i terminu, od którego nalicza się odsetki, stanowią art. 169 ust. 6 w związku z art. 169 ust. 1 pkt 1 i art. 169 ust. 5 pkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r o finansach publicznych, a w pozostałej części utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję, wskazując, że dotacja podlega zwrotowi jako wykorzystana niezgodnie z przeznaczeniem. Wojewódzki Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia 6 kwietnia 2017 r., V SA/WA [...] /16, oddalił skargę na tę decyzję.

W takim stanie sprawy Sąd drugiej instancji uznał, że wyrok Sądu pierwszej instancji jest prawidłowy i znajduje oparcie zarówno w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, jak i w obowiązujących przepisach prawa. Sąd Okręgowy wskazał, że jakkolwiek Gminny Ośrodek Pomocy Społecznej nie ma zdolności prawnej w rozumieniu prawa cywilnego, to ma taką zdolność w sprawach z zakresu prawa pracy. Zgodnie ze statutem powodowego Ośrodka, został on utworzony m.in. do realizacji zadań zleconych przez administrację rządową z zakresu pomocy społecznej realizowanych przez gminę K.. W tym zakresie powodowy Ośrodek prowadzi wypłaty świadczeń rodzinnych finansowane ze środków własnych gminy oraz środków administracji rządowej na zadania zlecone. Na podstawie uchwały Rady Gminy K. z dnia 6 czerwca 2012 r. kierownikowi Ośrodka powierzone zostały zadania związane z prowadzeniem postępowań i wydawaniem decyzji administracyjnych na podstawie m.in. przepisów ustawy z 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych. W celu realizacji tych zadań co miesiąc na rachunek powodowego Ośrodka przekazywano dotacje celowe, które były sukcesywnie rozdysponowywane na rzecz uprawnionych świadczeniobiorców.

W wyniku przestępczych działań pozwany pracownik wyrządził szkodę z winy umyślnej powodowemu Ośrodkowi w kwocie 399.398 zł, która podlega naprawieniu w pełnej wysokości (art. 122 k.p.), choćby te środki nie stanowiły własności powoda, gdyż według prawa cywilnego nie mogły ich stanowić, bo nie jest on osobą prawną prawa cywilnego. Tym niemniej popełnienie przez pozwanego przestępstwa oszustwa doprowadziło do niekorzystnego rozporządzenia przez powodowy Ośrodek mieniem, w które został wyposażony, co uniemożliwiło prawidłową realizację powierzonych mu zadań z zakresu pomocy

społecznej. Sąd ten wskazał, że nałożenie wyrokiem karnym na sprawcę przestępstwa obowiązku naprawienia szkody w żaden sposób nie wyklucza możliwości wytoczenia powództwa o zapłatę przez pracodawcę (powodowy GOSP), a „kwestia ewentualnych rozliczeń między Ośrodkiem a Skarbem Państwa pozostawała poza zakresem niniejszego postępowania”.

W skardze kasacyjnej skarżący zarzucił naruszenie: 1/ art. 114 i 122 k.p. przez niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że pracownik jest zobowiązany do zapłaty dochodzonej kwoty na rzecz powoda - pracodawcy, pomimo że powód w związku z działaniem pozwanego nie poniósł szkody, a skutek zastosowania tych przepisów dojdzie do jego bezpodstawnego wzbogacenia; 2/ art. 481 k.c. przez niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że termin od którego powinny być naliczane odsetki biegnie od dnia następnego po bezprawnym zagarnięciu środków przez pozwanego, jeżeli „powód wprawdzie dochodzi odszkodowania ale zagarnięte środki nie stanowiły jego własności, a pozwany został zobowiązany do ich zwrotu właścicielowi na mocy skazującego wyroku karnego”; 3/ art. 382 w związku z art. 378 § 1 i art. 233 § 1 k.p.c. przez przyjęcie za własne ustaleń Sądu pierwszej instancji, pomimo że „dotknięte one były wadliwością związaną z oceną materiału dowodowego, w postaci wezwania do zapłaty jako podstawy dla ustalenia faktu i wysokości szkody pracodawcy, oraz karnego wyroku skazującego jako podstawy dla przyjęcia umyślnego sprawstwa pozwanego”; 4/ art. 233 § 1 k.p.c. przez dokonanie oceny dowodów w postaci decyzji administracyjnych dotyczących zwrotu dotacji celowej przez Gminę K. Wojewodzie [...] „sprzecznie ze wskazaniem wiedzy oraz przez wyprowadzenie z nich wniosku, który z dokumentów tych nie wynika, iż powód będący pracodawcą poniósł szkodę”; 5/ art. 378 § 1 i art. 11 k.p.c. przez nienależyte rozważenie w granicach apelacji zakresu związania sądu cywilnego prawomocnym wyrokiem karnym skazującym, a w szczególności „przyjęcie, że ustalenie faktyczne wyroku karnego w odniesieniu do mienia i osoby pokrzywdzonego nie wiążą sądu cywilnego, a nadto, iż wysokość szkody w czynie z art. 286 k.k. nie należy do przedmiotu przestępstwa w rozumieniu art. 11 k.p.c.”; 6/ art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. „przez zaniechanie omówienia w uzasadnieniu wyroku podstawy prawnej co do należności ubocznych oraz podstawy odpowiedzialności co do roszczenia głównego”. We wnioskach o

przyjęcie skargi kasacyjnej skarżący sformułował zagadnienie prawne „dotyczące zakresu związania sądu cywilnego ustaleniami skazującego wyroku karnego co do osoby pokrzywdzonej czynem z art. 286 § 1 KK”, twierdząc ponadto, że jego skarga jest oczywiście uzasadniona. Na wymienionych podstawach domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zawierała usprawiedliwionych podstaw kasacyjnego zaskarżenia. Wobec nałożonego przez [...] Urząd Wojewódzki w dniu 23 marca 2015 r. na stronę powodową obowiązku zwrotu dotacji wykorzystanych niezgodnie z przeznaczeniem wskutek dopuszczenia się przez pozwanego pracownika licznych udowodnionych w postępowaniu karnym przestępstw i zaboru środków w łącznej wysokości 353.378 zł nie podlega kwestii, że poszkodowanym w tych sprawach był w pierwszej kolejności powodowy pracodawca, którego pozwany pracownik przestępczo wykorzystywał środki pozostające do dyspozycji pracodawcy. Wyrządzona w ujawniony sposób szkoda polegała nie tylko na pomniejszeniu przekazanych powodowemu GOSP dotacji przeznaczonych na finansowanie świadczeń rodzinnych lub socjalnych uprawnionym świadczeniobiorcom, ale także na obowiązku zwrotu równowartości zdefraudowanych przez pozwanego pracownika środków Skarbowi Państwa za pośrednictwem Gminy K.. Wprawdzie Sąd Okręgowy w L. IV Wydział Karny w prawomocnym wyroku karnym z dnia 3 lutego 2015 r., IV K [...], nałożył na skazanego w procesie karnym sprawcę ujawnionych przestępstw (pозwanego w procesie pracowniczym) na podstawie art. 46 § 1 k.k. „środek karny” w postaci obowiązku naprawienia wyrządzonej szkody Skarbowi Państwa - Wojewodzie [...], tyle że z zastosowanej podstawy prawnej tego orzeczenia karnego wynika, że w razie skazania sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka, stosując przepisy prawa cywilnego, obowiązek naprawienia, w całości albo w części, wyrządzonej przestępstwem szkody, co oznacza, że przesłanki orzeczonego obowiązku naprawienia szkody regulują konkretne przepisy

prawa cywilnego. Tymczasem orzekając o obowiązku naprawienia szkody przez skazanego w procesie karnym pracownika Skarbowi Państwa - Wojewodzie [...] sąd karny nie wskazał zastosowanych przepisów prawa cywilnego (w związku z art. 46 § 1 k.k.) ani terminu wykonania orzeczonego obowiązku naprawienia szkody. Dlatego wątpliwe byłoby uznanie, że wydane karne orzeczenie o obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej poszkodowanemu Skarbowi Państwa - Wojewodzie [...] nadaje się do skutecznej egzekucji w myśl przepisów Kodeksu postępowania cywilnego (art. 107 § 2 k.p.k.), co najmniej do upływu 8-letniego okresu próby, na który warunkowo zawieszono wymierzoną skarżącemu pracownikowi karę 4 lat pozbawienia wolności, także ze względu na niewskazanie dat i ewentualnej ratalnej możliwości wykonania orzeczonego obowiązku odszkodowawczego, których uchybienie mogłoby prowadzić do „odwieszenia” wymierzonej kary pozbawienia wolności przed wyznaczonym okresem próby. Ponadto orzeczony w postępowaniu karnym obowiązek odszkodowawczy bez wskazania zastosowanych konkretnych przepisów prawa cywilnego pomijał należne poszkodowanemu odsetki, które co do zasady mogą być dochodzone od dat wyrządzenia szkody wskutek konkretnych czynów zabronionych, choćby popełnionych w warunkach przestępstwa ciągłego (art. 12 k.k.).

Przed wszystkim sądy orzekające w postępowaniu cywilnym wiążą ustalenia wydanego w sprawie prawomocnego wyroku skazującego tylko co do popełnienia przestępstwa (art. 11 k.p.c.), przeto nie ma przeszkód do dochodzenia roszczeń majątkowych wynikających z osądzonych przestępstw w postępowaniu cywilnym, a w szczególności wtedy, gdy odpowiedzialność cywilna przestępcy - sprawcy szkody nie została w całości ani prawidłowo osądzona w wypadkach ustawowo przewidzianych w postępowaniu karnym (art. 12 k.p.c.). W tym zakresie judykatura zwraca uwagę, że orzeczony wyrokiem karnym obowiązek naprawienia przez skazanego (pracownika) szkody dotyczy podmiotu poszkodowanego, który został wymieniony w wyroku sądu karnego, co odnosi się do wydanych orzeczeń karnych, które merytorycznie osądziły w całości lub w części roszczenia ze spornego stosunku cywilnoprawnego tylko pomiędzy spornymi stronami występującymi w określonych rolach procesowych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 2015 r., V CSK 379/14, LEX nr 1677143). Dlatego zobowiązanie

karne skazanego w procesie karnym sprawcy szkody do jej naprawienia Skarbowi Państwa - Wojewodzie [...] nie stanowiło przeszkody do osądzenia w procesie cywilnym (w sprawie z zakresu prawa pracy) roszczenia majątkowego poszkodowanego pracodawcy o naprawienie umyślnie wyrządzonej przez pozwanego pracownika szkody w postaci umniejszenia przekazanych pracodawcy dotacji na finansowanie świadczeń rodzinnych lub socjalnych przysługujących uprawnionym świadczeniobiorcom oraz obowiązku pracodawcy zwrotu równowartości zdefraudowanych przez skarżącego środków jako dotacji wykorzystanych oczywiście niezgodnie z ich przeznaczeniem za pośrednictwem macierzystej Gminy K. Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Wojewodę [...].

Powyższe oznaczało, że w procesie cywilnym z tytułu pracowniczej odpowiedzialności materialnej za szkodę wyrządzoną pracodawcy sądy pracy prawidłowo uznały powodowego pracodawcę za poszkodowanego przestępczymi umyślnymi działaniami skarżącego pracownika (art. 122 k.p.), choćby ten sprawca szkody został na podstawie art. 46 § 1 k.k. w związku z konkretnymi przepisami prawa cywilnego, które sąd karny powinien zastosować i wskazać w wypadkach ustawowo przewidzianych w postępowaniu karnym (art. 12 k.p.c.), zobowiązany w wyroku karnym do naprawienia szkody, którą „pośrednio” wyrządził podmiotowi trzeciemu - Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Wojewodę [...], którego dotacje celowe stały się przedmiotem przestępczego i deliktowego procederu pozwanego pracownika. W przedmiotowej sprawie z zakresu pracowniczej odpowiedzialności odszkodowawczej bezpośrednio poszkodowanym przestępczą działalnością skarżącego pracownika był zatem powodowy pracodawca, który został zobowiązany do zwrotu Skarbowi Państwa dotacji celowych wykorzystanych niezgodnie z ich przeznaczeniem wskutek przestępczego procederu wyłudzenia i zaboru tych środków uzyskanych na wypłaty świadczeń rodzinnych. Nawet gdyby przyjąć, że do wyrządzenia szkody wyrządzonej - według sądu karnego - osobie trzeciej, którą „finalnie” był Skarb Państwa - Wojewoda [...], doszło wskutek pogwałcenia obowiązków pracowniczych, czego skarżący pracownik nie kontestował, to zobowiązany do naprawienia szkody jest wyłącznie pracodawca (art. 120 § 1 k.p.), któremu przysługują roszczenia regresowe do pracownika - sprawcy szkody (art. 120 § 2 k.p.). Trzeba też mieć

na uwadze, że powodowy pracodawca dochodził zaledwie części obarczającej go do zwrotu Skarbowi Państwa kwoty dotacji w wysokości zaledwie 17.573 zł (na przestępczo przywłaszczone przez skarżącego środki w kwocie 353.378 zł), zastrzegając dochodzenie „pozostałych skradzionych kwot w odrębnych pozwach”. Ten zasądzony i bezpodstawnie oraz bezzasadnie kontestowany przez skarżącego obowiązek naprawienia części wyrządzonej szkody w kwocie zaledwie 17.573 zł i tak nie kompensuje obarczającego go przestępczego „długu” w wysokości 353.378 zł, nawet po uwzględnieniu dokonywanych („regularnych”) spłat tego zadłużenia na wskazane skarżącemu rachunki bankowe wierzycieli w kwotach 46.870 zł i 10.000 zł.

Równocześnie występowanie w sprawie dwóch tytułów egzekucyjnych w postaci orzeczonego w postępowaniu karnym obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej Wojewodzie [...], co zresztą nastąpiło bez określenia konkretnego terminu realizacji tego obowiązku odszkodowawczego oraz nie obejmowało odsetek należnych od dat przestępczego działania choćby w warunkach czynu ciągłego z art. 12 k.k., oraz w postaci wyroku zasądzającego od skarżącego pracownika na rzecz powodowego pracodawcy odszkodowania z tytułu szkód wyrządzonych z winy umyślnej wskutek przestępczego ciągłego działania skarżącego pracownika, może wprowadzić rodzić ryzyko „podwójnej” egzekucji, które jest bardziej teoretyczne lub mało prawdopodobne już ze względu na „publicznoprawny” status prawny wierzycieli (Wojewody [...]) i samorządową naturę jednostki organizacyjnej powodowego pracodawcy. Ponadto i przede wszystkim potencjalne ryzyko niedopuszczalnej dwukrotnej egzekucji tego samego długu skarżący pracownik zawsze może zwalczać powództwami przeciwegzekucyjnymi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2011 r., I UK 300/10, OSNP 2012 nr 7-8, poz. 96).

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy wyrokował jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c.